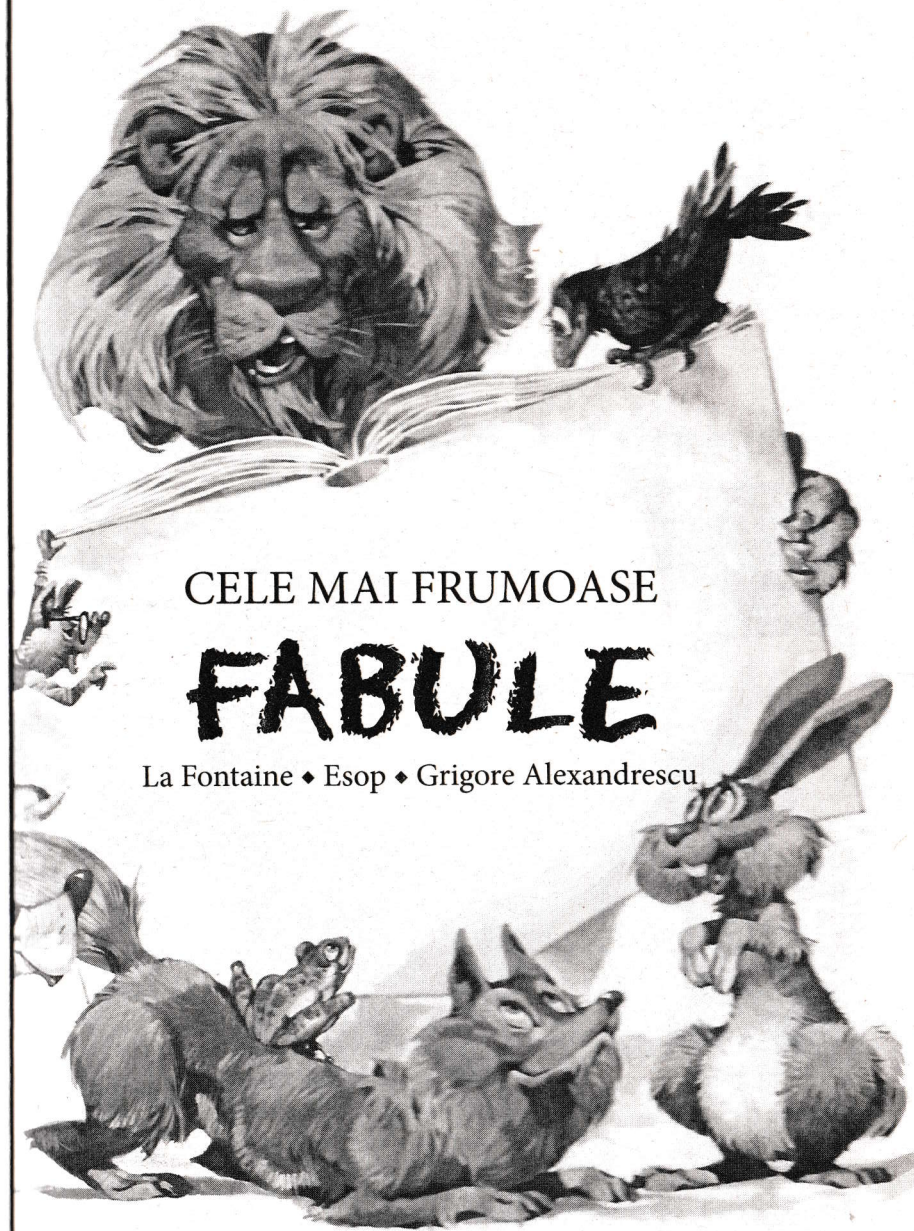

LBRIS

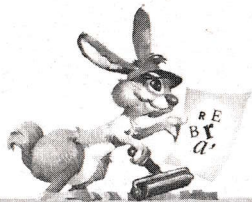
We know
books

REGIS

A doua zi iarăși prea de dimineață,
Să-i găsească vreme la dânsul veni:
O slugă, ce-afară îl vedea că-ngheață,
Ca să-i facă bine, de el pomeni.

„Boierule – zise – așteaptă afară
Ruda dumitale, al doamnei vaci fiu.”
„Cine? a mea rudă? mergi de-l dă pe scară.
N-am astfel de rude, și nici voi să-l știu.”

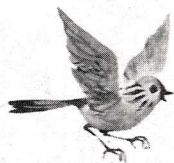
Cuprins

<i>Vulpea și strugurii</i>	3
<i>Broasca și boul</i>	5
<i>Măgarul și câinele</i>	7
<i>Băiatul care a strigat lupul</i>	10
<i>Pielea ursului din pădure</i>	14
<i>Gaița gătită cu penele păunului</i>	18
<i>Vulturul și stăncuța</i>	20
<i>Leoaica și ursoaica</i>	22
<i>Corbul și vulpoiul</i>	25
<i>Vulpea și barza</i>	28
<i>Cerbul oglindindu-se în ape</i>	31
<i>Șoarecele și broasca</i>	34
<i>Cocoșul, pisica și șoricelul</i>	36
<i>Calul și măgarul</i>	40
<i>Câinele și umbra sa</i>	42
<i>Peștișorul și pescarul</i>	44
<i>Leul și tânțarul</i>	46
<i>Lupul și barza</i>	50
<i>Porcul, capra și berbecul</i>	52
<i>Șoarecele de târg</i> <i>și șoarecele de la țară</i>	55
<i>Sfatul ținut de guzgani</i>	58
<i>Leul și guzganul</i>	61
<i>Vulpea și țăpul</i>	63
<i>Lebăda și bucătarul</i>	66
<i>Lupul și mielul</i>	69

<i>Iepurele și broasca-țestoasă</i>	<i>72</i>
<i>Iepurele și broaștele</i>	<i>76</i>
<i>Omul și potârnichea.....</i>	<i>79</i>
<i>Calul și lupul</i>	<i>81</i>
<i>Măgarul, cioara și păstorul.....</i>	<i>84</i>
<i>Măgarul în blana leului</i>	<i>85</i>
<i>Vulpea și vulturul</i>	<i>86</i>
<i>Zgârcitul.....</i>	<i>89</i>
<i>Boul și vițelul.....</i>	<i>91</i>

LBRIS

We know
books

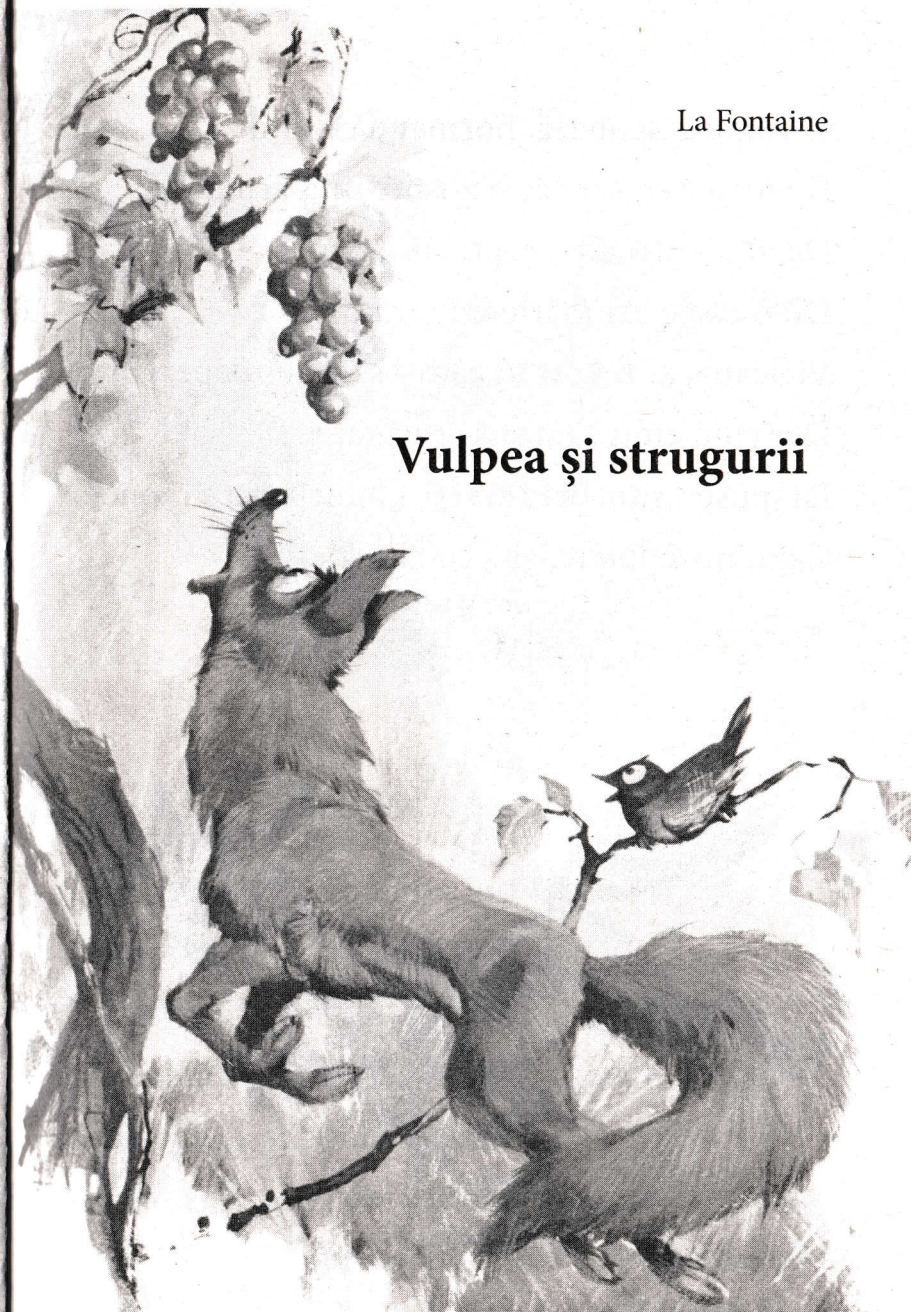

Editura REGIS

www.regiseditura.ro

Tel./Fax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

La Fontaine

Vulpea și strugurii

O vulpe gasconeză, normandă – alții zic,
De foame scorojită, văzu-ntr-un parmaclâc
De viță – struguri copti aproape,
De-o coaje brumărie îmbrăcați.
Vicleana, ar fi vrut în gâtu-i să-i îngroape;
Dar cum erau cam sus ei agățați:
Ea spuse: „sunt prea acri și-s buni pentru mojici”.
Când nu-i putere, alta ce-o să zici?

La Fontaine

Broasca și boul

O broască pe un bou l-a fost văzut
Și cum frumos la trup i s-a părut,
Ea, groasă nefiind, nici cât un ou măcar,
De ciudă se întinde, se umflă, muncă, – doar
S-ajungă ca și boul de umflată,
Zicând: „Te uită, de-astă-dată
O fi de-ajuns? Surato? Tot nu-s ca el, privește?!”

– Deloc! – Acuma, însă? – Nici cum – Atunci,
iată? – Nici pomeneală încă”.

Nătânga, încă o dată

Se umfă-așa, încât pe loc pocnește.

De oameni, tot atâta de proști – e lumea plină:

Burghezul vrea palate ca un boier de viță;

Prințesă vrea să treacă orice cuconiță:

Ciubota, cap și mătura, regină.

Măgarul și câinele

Ajută-te cu alții la o nevoie, bade,

cum cere legea firii, de-a pururi cu temei!

Doar un Măgar (de altfel, jivină, cumsecade)

se abătu, o dată, de la porunca ei.

Mergea pe drum, agale, cu un Dulău, hapsânul,
și începuse să i se urască.

Dar ațipind îndată, la un popas, Stăpânul,
porni și Urechilă, prin pajiște, să pască.

Mai rar o pajiște frumoasă,
cu iarba fragedă, gustoasă!

Avea, cu toate astea, ospățul și racilă:

nu se găsea prin iarbă măcar un fir de dracilă!

De data asta, însă, Măgarul, chibzuit, s-a și lipsit.

Dulăul, cum îl vede, s-apropie și-l roagă

să-i dea și lui un codru de pâine din desagă,
că tare e lihnit.

Înfulecând de zor lăstare crude,

Măgarul se făcea că nu-l aude.

Dar mai târziu i-a spus, nițel de sus:

-„Prietene, așteaptă și nu te mai papi,
că are grijă Badea să-ți dea, când s-o trezi!”

Văzând, după o vreme, un Lup prin preajma lor,
cheamă și el Dulău-n ajutor.

La rândul său, Dulăul, un câine cam poznaș,

îi spuse: – „Măi, fârtate, de ce atâta zor?

Așteaptă că se scoală Stăpânul mintenaș

și, până una-alta, tu ia-o la picior.

Iar dacă te ajunge dihania cumplită,
cum știu că frica face și eroi,
izbește-o peste bot cu o copită
și ai să vezi cum fâlcile i-nmoi,-
că d-aia doar ți-au pus potcoave noi!”

Dar n-are timp Măgarul să vânture hârtoapele,
pierzându-se ca glonțul în zare cu muncele,

că Lupul se repede și-l face bucățele...

Să ne-ajutăm mai bine la vreme cu aproapele!

Esop

Băiatul care a strigat lupul

A fost odată un băiat care mergea cu oile stăpânului său la păscut în apropierea unei păduri întunecate de la marginea satului. Zilele se scurgeau încet, iar băiatul se plictisea de unul singur.

- Nu am cu cine să schimb o vorbă și nu găsesc nimic interesant de făcut! își spuse băiatul în sinea lui. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să vorbească cu câinele lui ciobănesc sau să cânte la fluier.

Într-o zi pe când își păzea oile, își aruncă privirea asupra pădurii și în mintea lui se înfiripă o idee.

Stăpânul îi spusese că, dacă se apropie vreun lup de turmă, să strige cât îl țin plămânii și sătenii îi vor sări în ajutor să-l alunge.

- Dacă strig că vine lupul, oamenii din sat vor veni buluc! O să am cu cine sta la povești și n-o să mă mai plictisesc! se gândi băiatul.

Așa de face că, deși nu se vedea nici urmă de lup prin apropiere, băiatul o luă la fugă spre sat, țipând ca din gură de șarpe:

- Vine lupul! Săriți, oameni buni!

Cum era și firesc, când au auzit de lup, sătenii au lăsat totul baltă și au venit în mare grabă.